

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

La mulți ani!

*Vă dorim un An Nou binecuvântat,
cu sănătate și plin de realizări!*

Relatări despre viața lui Hristos în Egipt

Sfânta Scriptură nu spune nimic despre viața sfintei familii în Egipt, dar există unele relatări extra biblice care vorbesc despre aceasta.

Magi de la Răsărit, după ce s-au închinat Domnului în Betleem, au fost călăuziți să se întoarcă la casa lor pe alt drum, prin porunca unui înger. Irod, împăratul cel nelegiuit, văzând că fusese înșelat de către magi, a plănuț să omoare toți copiii din Betleem, pentru a-L omorî și pe Pruncul Hristos. Dar Dumnezeu a văzut intenția lui Irod și a trimis pe îngerul Său la Iosif. Îngerul i-a apărut lui Iosif în vis și i-a poruncit să ia Pruncul și pe mama Lui și să fugă în Egipt. Iosif a făcut asta. Luând pe Pruncul Iisus și pe mama Lui, a plecat în Egipt, unde a stat până la moartea lui Irod (Matei 2, 13-15). Egiptul era un loc logic pentru a găsi refugiu, deoarece era în afara ținutului stăpănit de Regele Irod și, atât Egiptul, cât și Palestina făceau parte din Imperiul Roman, făcând călătoria între ele ușoară și relativ sigură.

Sfânta Scriptură nu spune nimic despre viața sfintei familii în Egipt, dar există unele relatări extra biblice care vorbesc despre aceasta, relatări pe care le consemnează Sfântul Nicolae Velimirovici (sursa relatărilor Sfântului Nicolae este aici).

Copacul locuit de un demon

Când Fecioara Preasfântă, cu Pruncul Divin și dreptul Iosif s-au apropiat de orașul Hermopolis (Cairo), au văzut un copac în fața porții cetății. Călătorii, obosiți de călătoria lor, se apropiau de acest copac pentru a se odihni o vreme, chiar dacă arborele era foarte înalt și nu oferea destulă umbră. Egiptenii numeau

acest copac „Persea” și îl venerau ca pe un zeu, deoarece credeau că o divinitate era ascunsă în copac. În realitate, un duh rău locuia în el.

Când familia sfântă s-a apropiat copac, copacul s-a scuturat violent și duhul cel rău, îngrozit de apropierea copilului Hristos, a fugit. Apoi copacul și-a aplecat vârful până la pământ și s-a închinat Creatorului său ca o faptură rațională. Din acea zi, copacul a primit puteri miraculoase de la Hristos Domnul, de a vindeca orice infirmitate a oamenilor.

Idolii se prăbușesc

Profeții Isaia și Ieremia, au profetizat că Domnul va veni în Egipt și că prezența Lui va zguduia templele păgâne și va distruge idolii. Isaia a scris: „Iată Domnul vine pe nor ușor și ajunge în Egipt. Idolii Egiptului tremură înaintea feței Lui și inima Egiptenilor se topește în ei”. (Isaia 19:1, cf. Ieremia 43:12-13.)

Când refugiații divini au venit în orașul Hermopolis (Cairo de astăzi), s-au apropiat de un templu păgân și toți idolii din templu au

căzut dintr-o dată și s-au pulberat. Scriitorul bisericesc Paladie scrie despre acest lucru în a sa Istorie Lausiacă: „Am văzut acolo templul păgân, în care toți idolii sculptați au căzut la pământ la venirea Mântuitorului”.

Sfântul Prooroc Ieremia, locuind în Egipt la bătrânețe, a proorocit preoților păgâni din Egipt că toți idolii vor cădea și toate chipurile cioplite vor fi distruse atunci când o Mamă Fecioară cu un copil, născut într-o iesle, va veni în Egipt. Preoții păgâni își aminteau bine această profeție. În conformitate cu aceasta, au sculptat o reprezentare a unei mame care stătea pe un pat și, lângă ea într-o iesle, pruncul său înfășurat în scutece și venerau această reprezentare. Regele Ptolemeu i-a întrebat pe preoții păgâni ce însemna această reprezentare, iar ei au răspuns că era un mister, prevestit de către un profet părinților lor și că ei așteptau împlinirea acestui mister. Și, într-adevăr, acest mister s-a împlinit și a fost descoperit nu numai în Egipt, ci în întreaga lume.

Smochinul și izvorul minunat

După aceea, călătorii sfînți, s-au dus în satul Matarea. În apropierea satului au văzut un smochin și, în timp ce Iosif a intrat în sat cu treburi, Preasfânta Fecioară a mers să se odihnească sub smochin cu Hristos. Și, o, ce minune: copacul și-a coborât coroana până la pământ pentru a crea o umbră pentru călători și partea de jos s-a deschis în așa fel încât Maica cu Pruncul să poată intra și să se odihnească. Și ceea ce este și mai miraculos: un izvor de apă curgătoare, dintr-o dată, a izvorât în apropierea smochinului. Iosif a găsit o colibă în apropiere, unde s-au stabilit. Acolo au trăit și au băut apă din acel izvor minunat. Acesta era singurul izvor de apă curgătoare ce se găsea în Egipt, pentru că toată cealaltă apă din Egipt vine de la râul Nil, care se ramifică în nenumărate canale. Astfel, Domnul Iisus, izvorul ceresc al apei vieții, prin prezența Sa, a chemat la suprafață acest izvor de apă curgătoare din pământ.

În orașul Cairo de astăzi, poate fi văzută peștera în care a locuit familia sfântă. De asemenea, în satul Matarea, în apropiere de Cairo, se găsește copacul sub care Maica Domnului s-a odihnit cu Domnul Iisus, precum și izvorul miraculos de lângă acest copac.

(Ioan Lucian RADU | doxologia.ro)

Privind înapoi cu bucurie

Pr. Constantin STURZU

Sursa: *doxologia.ro*

La final de an este moda retrospectivelor de tot felul. Mă las și eu ispitit de idee și vă prezint câte o foarte scurtă secvență extrasă din articolele publicate de mine în 2017. Cu o singură excepție, cuvintele sunt selectate în ordine cronologică.

Numai cine are pe Dumnezeu drept Tată și pe Biserică drept Mamă poate cunoaște ce înseamnă să fie un bun părinte pentru copilul său.

• Creștinii știu că, atunci când sunt într-o situație dificilă, trebuie să se roage lui Dumnezeu și să se ghideze după principiul: „Oare dragostea ce-ar face în situația în care mă aflu eu?”.

• Să luăm din poruncile lui Dumnezeu ceea ce ne este mai accesibil nouă și să căutăm a pune în practică. Fiind fideli Lui în cele mai mici, ușor, ușor, vom putea fi și în cele ce acum ne par greu de împlinit.

• Două sunt condițiile pentru a pune început bun vieții în Hristos: să credem că Dumnezeu este cu noi și să ne doară inima că noi nu suntem cu El.

• Dumnezeu nu ne cere să fim idealști, să avem neapărat acea sensibilitate pentru frumos, bine sau adevăr. Ne putem converti și mântui fiind foarte calculați și pragmatici (dar nu mercantili!).

• Cei care gândesc practic, care caută soluții chiar și acolo unde situația pare disperată, sunt mai de apreciat decât cei ce se cred moștenitori de drept ai Împărăției, dar nu întreprind nimic.

• Nu Dumnezeu l-a izgonit pe Adam din Rai, ci Adam și-a izgonit inima prin neascultarea sa, prin orientarea sa către cele din afara sa, către cele create. Dumnezeu îl lasă pe om să-și urmeze inima (asta este de fapt „izgonirea”), dându-i astfel încă o șansă de a redobândi Raiul.

• Postul îmi stârnește dorul după libertatea cea în Dumnezeu.

• Crucea înseamnă a primi să mori de dragul celui alt, nicidecum a ucide pe altul.

• Evanghelia nu propovăduiește o iubire siropoasă și fără discernământ.

• Dumnezeu își manifestă puterea doar atât cât să nu ne afecteze libertatea și cât să putem înțelege că dragostea Lui pentru noi – faptul că Se lasă răstignit – nu vine din vreo slăbiciune sau din constrângere.

• Jertfa de pe Cruce a fost actul culminant

al dăruirii fără rest, al unei iubiri dumnezeiește împărtășită tuturor.

• A primi credinciosul la scaunul de spovedanie doar în cele patru mari posturi de peste an – și uneori nici atât! – explică în mare măsură slăbirea conștiinței euharistice și ispita individualismului în rândul enoriașilor din parohii.

• Poate nu întotdeauna vedem împlinite cererile noastre exact așa cum ne imaginăm noi că ar trebui, dar cu siguranță ele nu rămân fără un răspuns din partea Proniei divine.

• Înăuntrul nostru este locul cel mai spectaculos de pe fața pământului.

• Tind să cred că este mai ușor unui miliardar să împartă averile sale celor săraci, decât unui intelectual cu veleități de savant să-și răstignească mintea și să accepte că nu știe nimic, atâta vreme cât nu-l cunoaște pe Dumnezeu.

• Prin botez, am primit cetățenie cerească și suntem creștini ortodocși, înainte de a fi români.

• Tendința generală, trebuie să o recunoaștem cu durere, este mai degrabă aceea de a reduce creștinismul la prestarea de „servicii religioase” și la dobândirea unei cumiștenii morale.

• Unde nu este smerenie, blândete, pace, dragoste pentru neputințele celorlalți, acolo nu poate fi nici conștiință dogmatică.

• Dumnezeu ne dă răspuns pe măsura înțelegerii noastre, a etapei duhovnicești în care ne aflăm, dar întotdeauna cuvântul Său este orientat eshatologic.

• Mai periculoși decât cei ce susțin că Biserica nu face nimic sau că face lucruri rele sunt cei care ar vrea ca ea să-și lase deoparte menirea și să devină eminate o instituție implicată în tot felul de acțiuni de natură socială, culturală, civică sau chiar politică.

• Slăbirea conștiinței euharistice se reflectă în lipsă de pocăință, în slăbirea comuniunii în parohii, în răcirea dragostei și în fapte nedemne de numele de creștin.

• Permanentă recunoștință ne aduce adevărata cunoștință.

• E greu de înțeles, e smintitor chiar, uneori, cum lucrează Dumnezeu în lume, cu fiecare dintre noi.

• Când noi mărturisim Adevărul, ne mai putem lăsa afectați de minciuni?

• Bunul simț îți spune că nimic nu poate suplini în viața unui copil prezența simultană a mamei și a tatălui.

• Să renunțăm, așadar, la orgoliul de a inventa drumuri, căci **Hristos este Calea** (Ioan 14, 6).

• Smerenia desăvârșită, precum cea a Sfintei Parascheva, e întotdeauna însoțită de minuni, mai mult sau mai puțin vizibile, pentru că ea îl coboară pe Dumnezeu pe pământ.

• Puritatea, gingășia, șoapta, suspinul, rușinea – sunt cuvinte expediate, treptat, în **muzeul iubirii**.

• În spatele unei banale știri pot fi lucruri cu adevărat spectaculoase.

• Și cât de trist e omul care, înconjurat de atât multe de sfinți – adică de prieteni – alege să trăiască singur!

• Familia bazată pe căsătoria dintre un bărbat și o femeie, în care copilul are un tată și o mamă, constituie o icoană a Împărăției.

• Dacă am avea sau am dori să cultivăm dragostea față de aproapele nostru, atunci ar trebui să ne bucurăm că altuia îi merge mai bine decât nouă.

• Tot ceea ce avem ne este dat ca monedă de schimb pentru ceva mult mai prețios, infinit mai valoros.

• Tristețea nu e semnul resemnării, ci semn că în inima ta se dă o bătălie.

• Eu nu pot concepe ca din Rai să lipsească vreunul dintre cunoștii mei, să nu fie prezenți inclusiv cei ce acum nu mă suportă sau chiar mă dușmănesc.

• **Duhovnicul este ghidul nostru către Domnul.**

• Ca și în anul ce s-a scurs, ca și în anii anteriori, voi fi acolo de unde nu am plecat niciodată, adică Acasă. Adică în Biserică.